

Sygnatura akt VI Ka 14/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 maja 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika

Sędziowie SSO Dariusz Prażmowski (spr.)

SSO Andrzej Ziębiński

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Andrzeja Zięby

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 r.

sprawy **D. B.** ur. (...) w G.,

syna H. i M.

oskarżonego z art. 18§2 kk w zw. z art. 279§1 kk, art. 291§1 kk, art. 18§2 kk w zw. z art. 279§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 9 października 2013 r. sygnatura akt IX K 781/11

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla orzeczenie o karze grzywny z punktu 1 i rozstrzygnięcie z punktu 4 i na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniach 13 i 14 marca 2008 r.;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. G. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
4. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 9 października 2013r. w sprawie o sygnaturze IX K 781/11 uznał oskarżonego **D. B.** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., za które wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k., wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

Ponadto Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 306 k.k., za które wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w dniach 13 i 14 marca 2008 roku, to jest dwa dni rzeczywistego pozbawienia wolności uznając, że kara grzywny została wykonana do wysokości 4 stawek dziennych.

Ponadto Sąd orzekł w przedmiocie kosztów obrony z urzędu i zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczonej kary i zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności, wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat oraz o uchylene orzeczenia o karze grzywny.

Sąd Okręgowy stwierdził co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Wskazać należy, iż apelacja nie kwestionuje poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, ani oceny dowodów w tym zakresie, a odnosi się jedynie do rażącej niewspółmierności orzeczonej kary i to w zakresie możliwości zastosowania przez Sąd I instancji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności, stąd wypada stwierdzić, iż Sąd pierwszej instancji poczynił właściwe ustalenia faktyczne w oparciu o właściwie zgromadzony materiał dowodowy, zaś wina oskarżonego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, podobnie jak zastosowana przez Sąd I instancji kwalifikacja prawna czynów oskarżonego.

Nie potwierdziła przeprowadzona kontrola, by Sąd Orzekający dopuścił się w zaskarżonym wyroku błędów w ustaleniach faktycznych, bowiem Sąd oparł swój wyrok na faktach, które znajdują oparcie w wynikach postępowania dowodowego, a wnioski wysnute z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zgodne są z prawidłami logicznego rozumowania. Ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd Rejonowy nie jest w żadnym razie oceną dowolną, lecz przeciwnie obiektywną, bezstronną, w trakcie której nie przekroczono granic swobodnej oceny dowodów jak i logicznego rozumowania. Ocena materiału dowodowego przez Sąd nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów.

Kwestia winy oskarżonego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, podobnie i kwalifikacja prawna czynów przypisanych oskarżonemu.

Sąd Odwoławczy dokonując weryfikacji wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze, stwierdził, że nie sposób uznać kary wymierzonej oskarżonemu za rażąco surową, bowiem zarzut taki byłby zasadny jedynie wtedy, gdy Sąd wymierzając karę nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru.

Rozważając podniesiony w apelacji zarzut wymierzenia oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernej i niezastosowania warunkowego zawieszenia jej wykonania, należy zaznaczyć przede wszystkim, iż o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k. nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, bowiem o rażącej niewspółmierności kary nie można mówić wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone. Rażąca niewspółmierność kary może zająć tylko

wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, która byłaby prawidłową w świetle dyrektyw art. 53 k.k.

Obrońca w apelacji wskazuje jakoby okoliczności obciążające zostały przecenione przez Sąd I instancji, w szczególności wcześniejsza karalność oskarżonego, jak i to, że w przeszłości był on funkcjonariuszem publicznym.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku wskazał okoliczności, które miał na uwadze wymierzając karę oskarżonemu. Jako okoliczności obciążające wskazano: znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu występów, w przypadku podżegania do kradzieży z włamaniem wynikający z rodzaju i charakteru naruszonego dobra prawnego (cudzego mienia), rozmiaru szkody, dalej jego następstwo i konsekwencję w działaniu oskarżonego w postaci nabycia skradzionego na jego zamówienie samochodu, nadto przemyślany i zorganizowany sposób działania oskarżonego przy zaangażowaniu innych osób. Znaczenie również dla stopnia społecznej szkodliwości czynu miał fakt pogwałcenia przez oskarżonego reguł prawidłowego obrotu gospodarczego, bezpieczeństwa obrotu towarami i urzędzeniami między podmiotami nieprofesjonalnymi oraz bezpieczeństwa korzystania z tych przedmiotów.

Jako poważną i istotną okoliczności obciążającą oskarżonego Sąd Rejonowy uznał również dotychczasową jedenastokrotną karalność oskarżonego wskazującą, że lekcewał on porządek prawny, regularnie wkraczał na drogę przestępstwa. Tylko w kontekście lekceważącego stosunku do norm prawa i powrotu na drogę przestępstwa Sąd Rejonowy wskazał na poprzednio pełnioną przez oskarżonego funkcję, zatem nie była to okoliczność obciążająca sensu stricte, lecz wskazanie na diametralną zmianę postawy oskarżonego względem przestrzegania norm prawa, zaś okolicznością w tym kontekście podstawową, obciążającą oskarżonego, była jego wielokrotna karalność wskazująca, iż naruszenie norm prawa nie było incydentalne czy przypadkowe, lecz obecnie stało się dominującą postawą życiową oskarżonego.

Sąd zasadnie stwierdził, iż brak jest podstaw do pozytywnej prognozy wobec oskarżonego, bowiem mając na uwadze upływ sześciu lat od daty popełnienia przestępstw będących przedmiotem osądu w niniejszej sprawie można prześledzić drogę życiową oskarżonego, zaś jego karalność za różnego rodzaju przestępstwa w późniejszym okresie czasu świadczy o daleko idącej niepoprawności oskarżonego, który nie zmienił swych zachowań lecz wręcz je ugruntował, z uwagi na co prognozę kryminologiczną w stosunku do oskarżonego należy uznać za negatywną, albowiem wielokrotnie orzekane kary pozbawienia wolności efektu resocjalizacyjnego nie osiągnęły.

Stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie ustaleń społecznej szkodliwości czynów i stopnia winy oskarżonego zasługuje zatem na pełną akceptację, bowiem istotnie całokształt okoliczności ustalonych w sprawie nakazuje wymierzenie oskarżonemu kary o charakterze izolacyjnym, podporządkowanej przede wszystkim celom szczegółoprewencyjnym.

Obrońca w apelacji wskazuje, iż oskarżony znajdował się w czasie popełnienia przestępstw w złym stanie psychicznym z uwagi na trudną sytuację życiową.

Rozważając podniesione przez obrońcę oskarżonego argumenty, które przemawiać by miały za zastosowaniem względem niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności należy zauważyć, iż miałyby one znaczenie, nawet podstawowe, gdyby oskarżony w dalszym swym postępowaniu przestrzegał porządku prawnego i nie wchodził w konflikt z prawem, jednak dane o karalności świadczą o wręcz odmiennej postawie życiowej oskarżonego, a dotychczasowa droga życiowa oskarżonego bynajmniej nie wskazuje, iż ma on krytyczny stosunek do naruszeń porządku prawnego.

Wypada podkreślić, iż właśnie powyżej wskazane ustalenie pozytywnej prognozy z art. 69 § 1 k.k. jest konieczne do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, zaś w przypadku gdy takowego ustalenia nie można wysnuć to nie może być mowy o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności.

Biorąc pod uwagę okoliczności szczególne wpływające na wymiar kary dla oskarżonego, wymieniane w art. 53§ 1 i 2 k.k., Sąd słusznie i zasadnie negatywnie ocenił dotychczasowy tryb życia oskarżonego, dlatego kara wymierzona oskarżonemu, jakkolwiek surowa - jak każda kara o charakterze izolacyjnym, nie jest karą rażąco niewspółmiernie surową, zaś zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności nie byłoby wystarczające.

Sąd Okręgowy uznała natomiast, iż brak jest podstaw do orzekania wobec oskarżonego kary grzywny, bowiem skoro zachodzi potrzeba izolacji oskarżonego i ta właśnie kara ma przyczynić się do zmiany postawy życiowej oskarżonego to wymierzenie kary grzywny nie przyniesie spodziewanego efektu resocjalizacyjnego i w tym zakresie zmieniono wyrok, uchylając orzeczenie o karze grzywny.

Ponadto Sąd Okręgowy zmienił wyrok, zaliczając oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniach 13 i 14 marca 2008 roku.

Kierując się wskazanymi wyżej powodami Sąd Okręgowy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji.

Sąd zasądził koszty obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz oparciu o powołane przepisy Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, z uwagi na orzeczenie kary o charakterze izolacyjnym, obciążając nimi Skarb Państwa.